

Som dybest brønd gi'r altid klare vand

Tekst: Jeppe Aakjær, 1917

Melodi: Carl Nielsen, 1919

1.

Som dybest brønd gi'r altid klare vand,
og lifligst drik fra dunkle væld udrinder,
så styrkes slægtens marv hos barn og mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder.
Din egen dag er kort, men slægtens lang,
læg øret ydmygt til dens rod forneden:
årtusind toner op i gråd og sang,
mens toppen suser imod evigheden!

2.

Vi søger slægtens spor i stort og småt,
i flinteøksen efter harvens tænder,
i mosefundets smykke, plumpt og råt,
i kirkens kvadre, lagt af brede hænder.
Hvert skimlet skrift, hver skjoldet alterbog
har gemt et gran af slægtens ve og våde
nu skal de røbe mig, hvad vej jeg drog,
og løfte mig en flig af livets gåde.

3.

Endnu en stund, så drær den danske rug,
mens lærken triler og grågøge kukke.
Du pusling-land, som hygger dig i smug,
mens hele verden brænder om din vugge,
mod dig vort håb og manddomsdrømmen går,
når landsbyklokken signer dine strande,
når aftenrøden højt i skyen står
og sænker fredens korstegn på din pande.

4.

Lad mig kun flagre hen som blad i høst,
når du, mit land, min stamme, frit må leve,
og skønne sange på den danske røst
må frie, stærke sjæle gennembæve.
Da står en ny tids bonde på sin toft
og lytter ud mod andre lærkesange,
mens himlen maler blå sit sommerloft,
og rugen gulnes tæt om vig og vange.

Jeppe Aakjær (10. september 1866 - 22. april 1930)

Carl August Nielsen (9. juni 1865 – 3. oktober 1931)

